

[Knud Damgaard]

sats, som vi har set det i de foregående år. Det vil være rigtigt, så langt som investeringsrammen tillader det, at lade byfornyelse og sanering indgå som noget centralt i beskæftigelsesforanstaltningerne. Det er nemlig fastslået, at sanering og byfornyelse giver en stor beskæftigelsesgrad og kun moderat belastning betalingsbalancen.

Nybyggeriet vil som nævnt blive foreslået på det nuværende talmæssige niveau. Dog har man forudsat, at det almennyttige byggeri sættes op til 9.000 boliger årligt plus et antal boliger for unge. De almennyttige selskaber skal kunne bidrage til byforbedringen derigennem, at der sikres dem mulighed for at erhverve ejendomme med henblik på at foretage by- og boligforbedringer. Gennem en sådan ordning løses nogle af de problemer, der er knyttet til, at samfundet yder økonomisk støtte til byforbedring.

Som nævnt sagde vi i oktober 1977, at vi gerne så et nyt finansieringsprincip. For de almennyttige selskaber åbnes der adgang til finansiering med indeksslån på op til 80 pct. af nettoanskaffelsessummen, når grundkapitalen ansættes til 20 pct. Heraf skal stat og kommune dække henholdsvis 10 pct. og 7 pct., medens beboerindskuddet fastholdes på de 3 pct. Det solidaritetsbidrag, som udgøres af den gamle almennyttige boligmasses bidrag til Landsbyggefonden, bliver bevaret, men bliver reserveret til brug for forbedringer.

Boliger for de unge under uddannelse er foreslået ansat til 1.200 boliger om året, fortrinsvis i almennyttig regie. Finansieringen skulle her blive den samme som for de almennyttige selskaber, kun med den forskel, at beboerindskuddet afløses af en grundkapital på 20 pct., der helt inddækkes af stat og kommune. Der skal ikke være tvivl om, at socialdemokratiet fortsat ønsker at give boligsøgende mulighed for at vælge den boligform i ejer- eller lejerbolig, som den enkelte ønsker. Men for at fastholde denne mulighed foreslås det, at der indføres indeksslån også i nybyggede ejerboliger. Det vil sikre en mere hensigtsmæssig udvikling af udgifterne for nybyggede ejerboliger og indgå på en gunstig måde sammen med de foreslåede skatteomlægninger. Til ejerboligen foreslås indeksslån, der maksimalt skal dække en tredjedel af nettoanskaffelsessummen.

Det er klart, at det vil indgå som et stærkt element i debatten, hvordan indeksslånene vil virke i praksis. Som nævnt er det hensigten at lade disse obligationer indgå i et lukket kredsløb til en i forvejen fastsat mindstekurs. Det lukkede kredsløb skal udgøres af de store skattefrie institutioner som f. eks. private pensionskasser, realkreditens reservefond og ATP. En forudsætning for at opnå den gunstige statsfinansielle virkning, som indeksfinansieringen kan føre med sig, er imidlertid, at disse skattefrie institutioner og fonds opkøber indeksoptioner til en lavere effektiv rente, end de ellers opnår ved obligationskøb. Når f. eks. kredse omkring ATP finder en sådan løsning acceptabel, har det at gøre med den kendsgerning, at vi i disse år på grund af betalingsbalancen har måttet fastholde et meget højt renteniveau her i landet. Og da dette samtidig opretholdes under en dæmpet inflationstakt, bliver rentefordelen så meget stærkere. Hvis man derfor ønsker at sikre en vis solidaritet i forhold til beskæftigelsesvanskelighederne, forekommer det rimeligt at anvende dele af den øgede renteindtægt til en progressiv boligpolitisk og beskæftigelsesmæssig indsats.

Det må også hilses med tilfredshed, at der tænkes afsat en ramme på 40 mill. kr. til fortsat forsøgsvirksomhed i byggeriet. I forvejen er vi godt med, men hvis vi vil bevare føringen, når det gælder indeklima, opvarmningsformer, totalisering samt etablering af genoptræningsmuligheder for handicappede, for ældre og gangbesværede, så må der fortsat gøres forsøg på disse områder.

Ejerlejlighedsproblematikken har været den mest omtalte i pressen. Der er gentagne gange stillet krav om forbud mod udstykning i ejerlejligheder, og jeg skal ærligt indrømme, at denne udstykning i den gamle boligmasse ikke er en socialdemokratisk opfindelse. Det må dog fastslås, at de eksempler, som har været beskrevet i dagspressen på det sidste, alle har været overgangsfænomener i forhold til de begrænsninger, der blev indført i maj 1977. For at undgå hindringer for byfornyelsen foreslås nu forbud mod udstykning af lejligheder på mindre end 60 m². Dette såvel som forhøjelse af en frigørelsesafgift ved førstegangssalg forekommer rimeligt.

Men hvordan har i øvrigt lovkorrektionen af 1977 virket? Taler man med de vurderingsfolk, som skal fastsætte prisen på ud-